

Jedině v O2 týv můžete poprvé v historii sledovat všechny zápasy všechny klubů Hokejové tipsport extra lidi.

A díky O2 poslouchat i tento podkást, jehož jsme generálním sponsorem.

Intelligentní síť O2

Je pátek 13. října posloucháte studio N, tedy je v leptitelbach.

Dnes o tom, jak se dokumentují válečné zločiny.

Válečné zločiny

Mapovala místa, která okupovali Rusové.

Mluvela s místními z vesnice Hroza, ve které agresory povraždili třetinu obyvatel.

Dostala se do blízkosti frontové linie odkud se evakuují lidé.

Reporterka deníku N Dominika Píhová doprovázela český tým, který neukrajně dokumentuje válečné zločiny.

Dominikovítej, ahoj.

Ahoj, Filip, a dobrý den.

Vypadala, jak ho sež srbota, ale naši chlopčíky raketu zbyli.

Zbyli nad stadionom škole.

Chvístupá, za metří v 500-700, na toj rakete, ľudem v agarotu, ľuděj křiša pidňala.

Teřece zvrátila před chvílí, před pár hodinami do Prahy.

Už se z toho stihla oklepat,

a nebo si viděla situace, která člověk musí zpracovávat nějakou dobu.

Já se v předňu myslím, že mojej chvílku bude trvat.

Všechno si v sobě uložit a zpracovat,

a potom se na to nějak spětně koupnout.

Ale viděla jsem z pousty lidských příběhů,

viděla jsem z poustu destrukce,

viděla jsem z poustu naděje a síly.

Viděla jsem taky to realitu, kterou tam lidé,

především na východě Ukrajiny, každý den stále a dokola žijí.

Stosovné evakuáci, jak takovou evakuáci,

u nás, možná zkazať, nebulo.

Páru raz proježám autobus.

Všky v nej budem kazať.

A že je opravdu něco jiného,

sedět v Praze a psát o tom, co seděje na Ukrajině,

a něco jiného je tam chodit a mlovit z ledmy,

za tím, co se tě za zády ozývá seréna,

nebo si či zprávy, že někam zautočili na nějaký dům v Charkově

a mezi tím sedět jenom pár ulic dá.

Kde všude stabyli, nebo kam jste se vydali?

My jsme s lidmi s tím forukrajím,

se kterými jsem na Ukrajině výjela,

zamířili především do Charkovské oblasti.

Byly jsme v Charkově a od tamtud jsme výžděli

i do okolních měst a vesnic,

kdy jsme vlastně zešťevali tu situaci.
Vraceli jsme se na místa,
kde tím forukrajín dokumentoval válečné zločiny už dřív,
takže jsme se vraceli třeba do Balakly
nebo do Iziumu,
kde už dřív mapovali třeba ten masový špitov.
Jak se vlastně mapují válečné zločiny,
když tam ten český tým,
který dokumentuje válečné zločiny přijede,
tak co prakticky dělám vlastně na místě?
Především jde o nějakou přípravu
autovizuálního materiálu,
který potom pomáhá ukrenským státním vyšetřovatelům
v těch předžalobných fázích vyšetřování.
Teď je to pokrytí už třeba o trochu lepší,
teď už ukrajinští vyšetřovatelé pracují na místech,
kde se něco děje,
ale zejména ze začátku velké invazé,
to byl problém, protože nevšude mohli být,
nevšude bylo všechno zmapované,
takže tehle materiály potom dopomáhají
a dopomáhali právě v těchto fázích.
A mám se to představit, takže teda přijdou z kamerama
s fotiákama, fotí tu situaci na místě,
ty rozbořené domy,
dělají videa toho, jak ta situace vypadá
mluví třeba s místními, hledají různé důkazy,
jak jsme vlastně představit tu práci
toho týmu, který se to snaží zmapovat.
Přesně tak, jak říkáš,
přijedou na místo,
natočí na fotí,
mluví s místními složkami,
mluví se světky těch událostí
a snaží se nashromáždit co nejvíce informací,
které potom můžou dál pomoci v tom vyšetřování,
protože nejde úplně
najít vždycky jednotlivce za každou,
za každým tím útokem,
za každou věcí,
ale důležité je,
aby se našli tě lidé,
kteří jsou zodpovědní za to,
tě, co dává rozkazy,

tě, co rozhodují a k tomu právě
tady ta práce napomáhá.
To znamená, že ty fotky a ty videa a to svědectví
posílá tehle český tým ukrajinským úřadům
a ty ukrajinské úřady
se snaží rozklíčovat,
kteří třeba konkrétní lidé
nebo která vojenská konkrétní skupina
za tomu, že.
Když se materiálem fungují,
poskádají si z toho to potřebné,
někde třeba najdu nějaké dokumenty,
které zůstali po ruských vojácích,
někde, někde najdou mapy.
Já jsem, my jsme byli
v Balakli a tam jsme byli
i v těch barácích, kde rúsové
byli, když okupovali
tamto místo
a našli jsme tam třeba ešte teď
starej mapy.
A když říkám starej mapy,
tak tam byly mapy toho ukrajinského území
1984, tak to jenom pro představu
s čím
ty ruské jednotky pracují.
No a když potom ty ukrajinské úřady,
tyhle dokumenty
se sbírají a třeba zjistí,
kdo konkrétní zautočil nebo kdo konkrétní
někoho zabil, tak co potom?
No potom pokračují
vlastně v tom vyšetřování
a já jsem tam byla
zrovna o jedné situace, která
byla taková nadějeplná, protože
tým for jukrajin sbíral
hodně těch materiálů, těch dokumentů
a kdy jsme tam byli,
tak jsme se vraceli právě do té balaklie
a tam
rusové prchaly z té oblasti,
ve velkém spěchu nechali za sebou
hodně těch dokumentů,

ale potom tyhle všechny dokumenty
pomohli propojit vlastně
ta videa, ten monitoring,
který tedy tým for jukrajin dělá ešte
s nezyskovou organizací na Ukrajině
Maidan Monitoring Information Center
a všechno to dohromady pomohlo
propojit ty konkrétní útoky
s konkrétními lidmi a velitely
takže už tam byl vyšetřovací
spis SBU, který identifikoval
osoby, které jsou podezřele
ze spáchání těch
těch zločinů.

Počekaj, Ada se tyhle lidi dohledat
i během té války, nebo se prostě musí počkat
na to, až ta válka skončí,
a teprve v potom přichází spravedlnost.

Tak ona těžko se dá do sáhnout
spravedlnosti, protože on je prostě
na Ukrajině, se neukáží.

Za tím konkrétním příkladním,
který jsem chtěl zmínět je general André Hrusninsky,
veletely 11. armádního korpusu,
balcké flotily, ten právě
je zmíněný

v tom spisu a
je tam zmíněný za plánování, přípravu
zahán a vyzení agresivní války
a právě k tomu, aby tady ten spis
mohl zniknout, dopomohla i práce
toho českého týmu, který tam jezdil,
dokumentoval, monitoroval, mlovil se
svědky a

teď to teda nese
a to je na dobrovolnické bázy,
že prostě tými z různých částí
světa se vydávají na Ukrajinu
aby pomohli ukrajinským úřadům
najít okupanty.

Ano, přesně tak, to je všechno
dobrovolnická činnost nezyskové
organizace.

Když se tam mluvila ty s těmi lidmi

místními, který se nachází na těch místech,
která byla osvobozená ukrajinskou armádou,
jak oni vzpomínají
na ty momenty, když tam vládli
Rusové?

Tam jde slyšet
velká únava
z těch lidí,
kteří, kteří co zažili.
Ta osvobozená území
se nějakým způsobem
jdeme tomu pomalu, spamatovávají
z toho, co se tam všechno dělo,
ale je to prostě jízva,
která se jen tak nezahojí.

My jsme
přijeli pár dní po útoku
do malé obce hroza
a to byla hodně
medializovaný případ?
To byl hodně medializovaný případ,
tam spadla ruská raketa
a zabila třetinu obyvatel
té malé obce
a to je opravdu obec představ si jedno silnici
podelní je několik domů
a ty hledáš nějaké centrum,
co by to centrum mohlo být
a na jednu si uvědomí,
že po pravé straně je tam
prostě, jsou tam sutiny,
je tam rozbořený dům a to bylo to centrum.
Tam byl obchod a kavárna
a i když
složky odklidili
všechno, co mohli
tak i několik dní poté
bylo vidět ta obrovská spouš,
která tam zůstala
a hlavně to smutno,
které se tím zůstalo, protože
opravdu ze 150 lidí,
59 je po smrti tam
v okolí, tam se to dotkou každého prostě

všechno všechno všechno
v tom okolí tam nepodkáš jediného člověka
který by tam někoho neměl
někoho by neznal,
někoho by neoplakával
tam znikl takový malý památník
na tom místě, protože vedle té kavárny
bylo ještě dětské hřišti
a tam byly květiny, svíčky
tam jsme potkávali lidi,
kteří tam přišli zaspomínat
na ty lidi
a to je zrovna obec,
která byla taky okupovaná
a teď přišli další tragédie
je tohle podobě
To tam si je úplně
malý trauma až
jako nesmazatelné, prostě na vždy
No, to já si myslím, že to přepsalo
a úplně
Říběh té obce
Oni tam pohrběvali vojáka
rodáka
z hrozi
při té příležitosti se sešli
aby učil ho památku
On padl na frontě už minulý rok v březnu
a oni ho chtěli pohrbí doma
Kdy se to konečně podařilo
tak byl pohrb smutečního stina
přišlo ten útok
který všechny vlastně zabil
a nejhorší na tom je
že když jsem se s těmi lidmi bavila
tak oni
jim se těžko věřilo
že zatím jen nějaká náhoda
Ani byly přesvědčení
že nebo několik lidí
se kterými jsem se bavila bylo přesvědčeno
že k tomu někdo pomohl
a pozděj SBU
vydal zprávu

že opravdu se zaměřují
vlaboranty
kteří po rúzké okupaci
odděli do rúzka
ale udržovali sít kontaktu
a snažile se zjišťovat
z krzety, sousedy, ty známe
kdy ten pohře bude
a co se tam bude dít
a SBU říkala
museli jasně vědět
že když to zam navedou
když ty informace poskytnou
tak tam vlastně zemřou je tě lidi
kteří jim ty informace poskytli
nevím
neznám ten background toho
proč s nimi někdo mluvil
kdež opaně bylo známo, že odděli
odděli do rúzka
ale jený mysl vy prostě rúsové věděli
že stríli na civilisty
a že tam sedí i děti
rúzko tvrdí, že
míří
jenom na vojenskou infrastrukturu
já jsem hroze byla
tam není absolutně žádná šance
že tam nějaká vojenská infrastruktura je
já jsem viděla
několik tou hlavých psů
malou obec spár domy
a spoustu
čerstvě vykopaných hrobů
na místním řbytově
jsi našťívila několik řbytovů
které tam vznikali nebo které se rozširují
kvůli té válce
i tohle byly cíle okupantů
a byly děne mohli vzpomínat
a no to byla vlastně pro mě jedna
z nejhůř stravitelných věcí
a já jsem nikdy ve svém životě nebyla
vlastně pořád upozorněná na to

ať hlavně nestoupám mimo vyslapané cesty
a je to proto
že ta oblast je pořád
hodně zaminovaná
a tím cílem
se stali i řbytovi
takže když jdete na řbytov
někde v Charkovské oblasti
tak všude jsou tam cedulky
pozorminy
a tím rúsová
vlastně zabráně li lidem
aby mohli chodit truchlit
na to místo
který je na to určený
a by se báli
a bohužel ty miny
doteč zraňují
a zabíjejí
my jsme tam potkali pod cestě i
speciální jednotku
která odminovává pole
bavili jsme se
s různými místními
kteří sami ví,
že miny budou do budúc na problém
protože i když obce
pod rúzkou okupací
jsou osvobozená
tak tady ten odkaz tam pořád zůstává
takže jsou zaminované školy
školky, řbytovy,
některé domy
na ústupu zaminovali úplně všechno
dá se to tak říct
a ten strach
je tam všude všude přítomný
a my jsme se bavili
s jednou učitelkou, spaní Natálí
do Vhenky
a nám říkala, že i kdyby se ten
do té obce vrátil
tak to bude strašně dlouho trvat
protože kdo se bude chtít vrace do obce

kde ti dítě můžeš lábnout na minu
ona učila v místní škole
tu nám ukazovala
znovu tam přišlo
prostě upozornění škola může
být zaminovaná, musíme dávat pozor
a ona teď učí tedy online
a zůstala
v tom městě, v jejím baráku
bydleli ruští okupanti
když odešli ona se vrátila
na jejím domečku je velký z
vysprojovaný
a vidíš tam všude okolo
to co se tam dělo
tu skázu
a ona teda pokračá v té své práci
učím a
čtyři kočky jednoho psa
dělá co může říkala, že ten zájem
je vlastně mnohem větší, než dokáže zvládnout
ale zároveň třeba má v domě generátor
který
nemá automatický starter
takže ona je omezená
i v tom přisunuté elektrické energie
takže i s tím ne musí potíkat
že
je vlastně fixovaná
na ty možnosti elektriny
a nemůže dělat úplně všechno
taky by chtěla
ale zdá se z toho lepší běhu, že jediná cesta
jak tohle přežít je prostě žít dá
to mám poci, že se všichni
tak nějak snaží dělat
když jsou hodně unavení
zůstat na místě a prostě žít
a učit děti matematikou
kde se byla taky v místech, který byly
docela v blízkosti té frontové linie
minimálně tak v blízkosti
že od tam tu se prostě lidé
evakuují, jak tam probíhá ta evakuace

lidí, kteří tam prostě mají
zapuštěné kořeny, mají žít
v domech ze svým rodinama a na jednou
prostě musí přejít, protože agresory strílejí
na jejich místa, na jejich rodiště
Já tohle mám
hlavně z prostředkovaně
protože jsem tam navštívila
dobrovolníky
zpětichatek
kteří mimo jiné evakuují lidi
z těch
zasežených oblastí
pomáhají
evakuovat hlavně
ze severový chodní Ukrainy
z Kupianského, Vovčanského
nebo Vachmuského rajónu
starají se o seniory
sociálně znevýhodněné osoby
ale třeba i o domácí zvířata
opuštěná v dusletku války
také evakuují lidi s těmi zvířaty
to nějak každý chtěl dělat
to, že i psi a kočky
zasažené válkou
právě v pětichatkách
tam musím zmínit
že tam jde také o to, ako ho jsem nepotkala
právě tam přišli
totiž o jednoho
dobrovolníku
Serhije Šalyhina
za pár dní by bylo
53 let
a ten 19. září
zemřel právě
když jel
evakuovat místní skupianskeho
rajónu
takže to byla taková velice smutná
ukázka toho
jak ta pomoc těm druhým dětakimu
že stát život a

že těch příběhu
není málo
je ich pořád v té oblasti hodně
každý tam o někoho přišel
nebo něco takového zná
ale vidět tu skupinu lidí
jak moc drží při sobě
a jak si snaží
pokračovat v té práci
a v tom jeho odkazu a vybírají peníze
na ten nový transporter
aby mohli dál evakuovat lidi z těch zasežených oblastí
a to bylo
to bylo hodně zelo
Jak je nebezpečný stáci, která dobrovolníkem
a jít pomálat na Ukraine?
Do jakých situací se těhle lidé
v dobré výhře dostávají?
Tak tam záleží
v jaké oblasti si
to hodně záleží taky na tom
když se děláš
a do jakých míst berážíš
ale někteří lidé
nemají pocit
že mají na výběr
oni chtějí něco dělat
chtějí pomálat jak to jenom dé
tohle je válka
která neskončí sama o sobě
a oni víš
že na tom potřebují pracovat
aby to součástí
a tak dělejí co můžou
dlouhodobě
no myslím si
že to je většerpávající
že to naprosto většerpávající
a
že vůbec není jednoduchý
to nějakým způsobem interpretovat
i já teď když o tom lovím
tak se cítím, že vlastně
skoro nejsem v pozici

abych to interpretovala
protože si nedokážu ani představit
co to je každý den
je do toho rizika
a muset pohrbívat
ale
zároveň
na nich vidíš jak jsou
neuvěřitelně
stateční ochotní
jak se vyrovnávají
s tou hrůzou
i takovým
až někdy černým humorem
jak jsou
pospolu, jak ví, že to dává smysl
ví, že nejsou same
v těch strátách
ní ví, že
vstane někdo zemře
v boji nebo když evakuuje
nebo když pomáhá, že těch příběhu
je strašně moc každý den
s někdo takový nejde
ale i přesto je důležitý
tyhle jednotlivý příběhy vyprávět
protože to je ta realita, kterou my si tady
neumíme představit dost dobře
protože v ní nemusíme žít
stejně jako si neumíme představit
jaký to je všechno nechat
u sebe doma a odjet
nebo jaký to je
s těmi hlasitými syrénam
a s tou nejistotou, že i když v Kharkově
to vypadá, že to město
vlastně skoro normálně funguje
kromě těch desek
v oknech a těch syrénov
takže vlastně vždycky
nemůžeš počítat s tím, že budeš
v bezpečí, protože něco se může
stát, ale ty nikdy nevíš
A jaká je tovoje motivace

mět tam a vyprávět ty příběhy
Moje motivace je dávat hlas
těm lidem, kteří tam jsou
a nějakým způsobem těch příběhy
a přenášet k nám
abychom měm rozuměli
abychom se na ně uměli napojit
abychom nad nimi uměli přemýšlet
a abychom na ně nezapomínali
protože
když o to do Kharkovské oblasti daleko
tak se nás to pořád
velice silně týká
a teď mezi námi žijú
statisíc lidí, kterých se to blíže týká
a to zájemný porozumění
a
náslouchání tomu
jak ta válka ovlivňuje
ty jednotlivé životy, jak je mění
jak proměňuje celou jednu generaci
která teď nemůže chodit do školy
nebo
přišla o rodiče
to jsou pro mě všechno aspekty
který
nechci aby zůstali
nepovězený
Prvně pro co k tomu některých lidí hluší
To je otázka za milion
Já nevím
Já si myslím, že utrpení je někdy
strašně těžkým učelit
a někdy pro nás je jednodušší koukat
věním směrem a trochu si přiklopět uži
aby chom se s tím nemusel potíkat
a dokud to nezačne
být osobní
tak to nevnímáme a nevidíme
Tak to není můj problém
Zároveň
já jsem studovala konfliktní novenařinu
dlouho doby se o to zajímám
a pro mě je to nějaká

jednost chcít slyšet ty příběhy
a být na místě a vidět to
protože pro novenáře
je prostě strašně cený a důležitý
tam být a moc mluvit
a cítit tu atmosféru
a uvědomovací
že ty statistiky
a ty jednotlivý údoj, který těch hodí
někde přes telegram
nebo čtétka
že to jsou realní lidi
na realne místě
a že to jsou jak životy
a která se každý den zvyšují
ale že jsou to opravdu dlouhý
kompleksní životní příběhy
který si zaslouží
být slyšet
a rozhodně se nezaslouží
být ignorovány
kde humanizujeme lidi na čísla
i tak stodáříc
ale zároveň
ono je to trošku složit
já jsem nám sama viděla když vidíš
ty novodobí pomníky a památníky
který tam znikají
na masovém pohřbišti
a tam máš prostě
přes 400 lidí
tam bylo pohřbeno
a to jsou čísla, která už si strašně těžko dokážeš
představit, dokud právě nenarazíš na někoho
kdo ti vypráví
že tam má pohřbenou
přelem maminku
když jsme potkali paní
které tam měli
pohřbenou mámu
a oni vyprávěli
když zasáhla raketa dům
taký pak museli identifikovat
ale

z toho jejího těla
zbyl jenom kůst
takže museli
identifikaci provádět
kreze to, že je co měla na sobě
jestli měla bundu
jaký měla šátek
a bylo to hodně emotivní rozhovor
kdy
tam slyší, že se tedy s tím pořád
kdy můžu srovnat
vlastně tam možnost ruchli
co to lidi není možná
protože teď
v tomhle případě konkrétně
řeší, že dostala nějaké číslo
hrobu
na tom obrovitánském místě
a tě tím řekli,
že ta identifikace nesedí
nejspíš není jich máminka
takže i takové příběhy
slyšíš a
je to tam naprosto všude
takže
můžu vztahovat lidi na čísla
tak teď čísla jsou tak obrovská
že někdy
to prostě tak
tak je, že máš na cedule
přes 400
lidí tady bylo pohrupen
se říkala, že pro novináře nebo novinářku
je důležité, aby
jel na tom místo nejenom, aby to viděl
ale by prostě pocítil tu atmosféru
kterou potom může předat
aby to byly
příběhy, ze kterými se můžeme s touto žít
o číslech
a já s toho, co povídáš, cítím hodně tím
živou atmosféru
byla tam jená atmosféra
nějaká optimističtější, pozitivnější

něco, co patří
taky do toho komplexního obrázku
toho, jak se Ukraina
vyrovnává s tím,
že její sousední stát vraždí civilisty
to je prou paradoksní otázka
ale je tam, jako hled, dá se tam
nejít prostě nějaká síla nebo něco, co
je tam neuvěřitelná
síla
já jsem dojata
z ledí, který jsem potkala, kteří ti vypráví
co dělají
jak se snaží
jak si pomáhají navzájem
a jak se drží
oni se vlastně nějakým způsobem
když se s níma bavíš
tak máš pocit, jako kdyby ta
válka
neobímala úplně všechno
víš, že můžeš mi normální konverzace
a vtipkuješ
a má zdy se tam sepsama
a skočkama
a je to všechno
zdá se to všechno na chvíličku
a spodně na malou chvíličku
ale potom přijdou malé detaily
které ti připomenou
a pro mě třeba jeden z těch
nejsilnějších detailů
bylo to,
že jsme se večer ločili
a já jsem řekla
dobrou noc
a oni mí z toho říkají, že se
nejlepou noc
a to je
pro mě to jsou
malé věci, které ti připomínají,
že ty sis vybral
že tam pojedáš
aby si to situaci pochopil

ale ty lidi v tom ží
a oni nemají na výpěr
tohle jejich realita, do který
ty si jenom jako reportér přijel
a snaží se jít co najdít pojmout
z těch pozitivních věcí tam
taky je neuvěřitelná
pohostinnost
myslím si, že taky do určitý míry
nějaká vděčnost, že jsem viděla
z tím for Ukraine
že ti lidi jsou opravdu rádi
za to, jakou práci dělají, znají je tam
jsou
vděční a
vnímají to, co tam proně dělejí
vnímají to, že ten český týn
tam jezdí a snaží se jen pomoci
snaží se dělat důležitou práci, která potom povede
k nějakým výsledkom
takže i tohle bych zmínila
ekstremně pozitivní
věc
a vůbec ta schopnost
lidí
žít ten život
tady v těch podmínkách
neustráče tnaději
neustráče v hlavu
pozovat si do domu
někoho cizího, dát mu kafe
povídat si
to je rezistence, kterou
já asi si budu pomatovat
a přále bych si
asi každému, aby
tohle mohl zažít a potkat, protože
to je
to je síla, kterou
nezapomeňš
že by si v sobě chtěl mít
a to je opravdu
podle mě každý jeden člověk
který ho se nám potkala

tak nějakým způsobem
tohle účinně
vyzařoval a to je někdo, kdo pracuje
jako dobrovolník a tě to
taková starší paní
která
který zničili zahradu, když tam
projížděli tankéma
Rusové, akupovali školu
vedle jejich obaráku a teď nám ukazovala
jak už má spravená okna
a jak na té zahradě
zase vysadila ty kitky a ukazovala
mi tam ještě tu v ríhu prosti, která tam
zůstala, ale vlastně
dál tam pěstuje a je
strašně lasková a milá
a pozitivní
maličkosti zůstávají, ta ríha tam zůstává
ta ríha tam zůstává a ta
pokosená jablon
první to v zalo taky
Říklá reportérka Deníku N, která se
vrátila z Ukrajiny, kde společně s Českým
týmem mapovala válečné zločiny
ruských agresorů
do mny komostě děkuju a mě se jesky, ahoj
děkuju Filipina Schanou
následuje krátká
reklamní pauza za pár sekund
jsme zpátky
a teď už jsou na řadě zprávy, která by vás
dneska neměli minut
s nimovna schválila vládu navržený
koncolidační balíček
prohlasovalo 108 poslanců proti
bylo 86, opozice hrozí
ústevním soudem
Izraelská armáda podle OSN
vyzvala, aby se víc než milion palestinců
v pásmu gazy během příštích 4 a
20 hodin přesunul na jech
enklávy, tento krok by mohl být podle
Reuters předzvěstí plánované

pozemní ofenzivy
Izraelský diplomat cestal obětí
ozbrojeného útoku před ambasádou
Israel v Pekingu.
Útočník byl zřejmě ozbrojen nožem,
jeho identita je zatím neznámá.
Na čínských sociálních sítích
koluje neověřený záznam incidentu.
Israel už útok potvrdil, diplomat
přežil, je v nemocnici ve stabilizovaném
stavu.
Mezinárodní olympijský výbor
suspendoval ruský olympijský výbor
kvůli porušení olympijské charty.
A svého olympijského výboru začlenilo
organizace z okupovaných ukrajských území.
A sout
pustil zvězení Jaroslava do Beže
alias Guru Ajáru a jeho spolupracovnice
Pláškovou odsouzené za zná silnění
informaci České televize
potvrdila ČTK
Vězeňská služba.
A na závěr ještě jízlivá poznámka.
Andrej Babiš byl konečně
soutně dotlačen k tomu, aby se omluvil
Miroslavu Kalouskoje.
Já bych chtěl jenom na závěr říct,
že já jsem vždy respektoval
a plně respektují
soudní rozhodnutí a principy
demokratického právního státu.
Proto
omluvám se panu Miroslavu Kalouskovi
za slova vysvčená při zasedání
posnedské sněmovní parlamentu České republiky
dne 11.07.2018
že rozkradal ministerstvo obrany
a zabil lidi cespadačky.
Děkuju.
Není na tu příjmnost.
Na slyšenou pondilí.
Listo padu v hotelu, pasáž v Brně.
Registruj se na jeobch.cz

Pro všechny studující
jsme připravili nejvýhodnější
cestu ke spolehlivým informacím.
Na webu deníku N můžete získat
studenské předplatné ze slovou 50%.
Pro velký zájem jsme výhodnou
nabídku prodloužili do 16.října.
Nabídku najdete na deník.n.cz.
Lomen o studenti.